

paa en bestemt Maade. Han tager over til Krigsministeriet, forhandler med Krigsministeriets Direktør, de blive enige, og saa bliver denne private Mand sendt tilbage fra Krigsministeriet ikke med et Brev, men med en Meddelelse om, at han kan tale med Regimentschefen, og saa træffer det sig saa heldigt, at denne private Mands Mening akkurat falder sammen med Regimentschefens. Saaledes er det fremstillet her, og saaledes er det altsaa.

Men er det det, der behøves til Forklaring af denne Sag? Chefen for 6te Regiment kan ikke og tør ikke komme med en Redegørelse som den, han har givet til Pressen uden med Krigsministeriets Tilladelse eller efter Krigsministeriets Ordre. Men skal man oplyse en Ting for Offentligheden, skal man sige alt, hvad der er sket, og ikke holde Halvdelen tilbage, og var der altsaa i dette Tilfælde — som det fremgaar af alt, og som heller ikke er benægtet af den højtærede Minister — begaaet Overgreb fra Officerernes Side, skulde det selvfølgelig være draget frem. Hvad vil det sige, at Regimentschefen fortæller, at der er den Undskyldning for Soldaterne, at de ikke have villet gøre Oprør, men have handlet af viddreven Letsindighed? Det er jo ingen Undskyldning sammenlignet med det, at to Befalingsmænd have gjort sig skyldige i Forseelser af en saadan Natur, at de derved have ægget de undergivne til at gøre Ulykker. Det er det, der skal drages frem, og derfor forstaaer jeg ikke de Herrer. Paa det Omraade troede jeg, de kunde forstaa mig og give mig deres Tilslutning, naar jeg siger, at er der sket Ulykker af den Natur, der er gaaet ud over og kunde gaa ud over Underklasserne, skal man tage dem, der ere Skyld i det hele, først og straffe dem. Men saa siges der Nej, man holder stadig paa, at disse to Officerer skulle ikke straffes.

Med Hensyn til den ene af dem maa jeg sige, at der er der i alle Tilfælde Tale om Overgreb, og det giver Straffeloven Bestemmelser for. Med Hensyn til den anden siger det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott), at der var ført Klage af de undergivne for en Premierløjtnant, som jeg tror, det ærede Medlem navngav — saaledes forstod jeg ham —, men at Klagen var bleven afvist. (Marott: Nej, det var blevet nægtet dem at gaa for at klage). Ja ja, men Klagen var ikke bleven fremmet, er det ærede Medlem saa enig med mig? (Marott: Ja!). Meget vel, jeg forlanger ikke mere. Nu staar der i

den militære Straffelovs § 140: „Den foresatte, der ved Trusel om skadelige Følger eller ved andre uberettigede Midler søger at afholde undergivne fra at fremsætte eller forfølge Besværinger, eller som undertrykker eller søger at undertrykke en til ham tjenstlig afgiven Besværing, som han var forpligtet til at undersøge eller fremme, straffes med Fængsel eller i Gentagelsestilfælde efter Omstændighederne med Embeds- eller Bestillings-Portabelse.“ Men naar Straffeloven skal følges lige overfor de to Forseelser, der efter alt, hvad der foreligger, synes at være begaaede — jeg vil stadig hævde dette, fordi de Herrer skulle erkende, at jeg ikke har talt apodiktisk om Sagen —, skal denne Officer straffes med Fængsel, det kan ikke undgaas, det forlanges af Straffeloven. Overfor de menige maa man selvfølgelig anvende Ulydighedsparagraffen, altsaa Fængsel.

Saa udtalte den højtærede Krigsminister, at jeg havde sagt, at Løjtnanterne skulde have været haardere behandlet, og den højtærede Minister fortsatte: „Her siger jeg lige det modsatte. Jeg siger, at den almindelige Retsfølelse netop tilsiger, at naar man faar en lykkelig Afgørelse her“ — her er det altsaa oven i Købet en lykkelig Afgørelse; jeg tror, at den højtærede Minister ved en anden Lejlighed har kaldt det en fortjent Afgørelse, og hvis den højtærede Minister dekorerede Folk, vilde der altsaa her være Anledning for den højtærede Minister til at indstille vedkommende Officer til en høj Orden —, „hvorved et stort Antal af Mandskabet undgaar at blive domfældt, saa er der Rimelighed og Billighed i, at de Løjtnanter, ved hvis uheldige Optræden Mandskabet er blevet forledt til deres Overtrædelser, blive behandlede paa noget tilsvarende Maade, d. v. s., at man undgaar at paakalde Domsmagten mod dem i det Øjeblik, man undgaar at paakalde Domsmagten imod Mandskabet“. Men jeg har ikke forlangt, at Domsmagten skulde anvendes hverken mod Løjtnanterne eller mod de menige. Det kan afgøres arbitrært. Jurisdiktionschefen har Ret til at idømme Løjtnanterne arbitrært Fængsel og de menige arbitrære Straffe, uden at det, efter alt hvad der foreligger, var nødvendigt at gaa til Domsmagten. Noget andet er det, om vi kunne faa Sagen oplyst paa saadan Maade, at vi kunne sige: Den Sag maa ikke afgøres arbitrært, den skal for Krigsret, det skal jeg komme til at berøre nærmere siden. Min højtærede Nabo, det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer), ud-